

*Sila svedectva
svätosti
je mohutným
posolstvom nádeje*

V júli tohto roku sestry a laickí členovia blahoslavenej Alfonzy Márie na celom svete oslávia

***153. výročie narodenia sa pre nebo
blahoslavenej Alfonzy Márie Eppingerovej, zakladateľky
a farára Jána Dávída Reicharda, superiora a spoluzakladateľa
Kongregácie sestier Najsvätejšieho Spasiteľa, z Alsaska vo Francúzsku.***

Títo dvaja velikáni pracovali spoločne na osobnej svätosti a diele kongregácie a takmer súčasne prijali aj definitívne pozvanie do domu Nebeského Otca. Všetci sa zhodneme na tom, že *kto pozná svoju históriu a jej osobnosti, vie dokonale a s istotou kráčať v ústrety budúcnosti*. Vráťme sa v myšlienkach do našej „kolisky“ v Niederbronne, kde pred dávnymi 153. rokmi naša milovaná zakladateľka Alfonza Mária a kňaz Ján Dávid Reichard, spovedník, spoluzakladateľ a superior kongregácie prežívali posledné dni pozemského života, aby po spoločnej púti na spoločnom diele každý z nich prijal svoju odmenu v nebi.

Nuž čerpajme z prameňov minulosti, aby sme vedeli kráčať v ústrety budúcnosti...

Posledný rok ich bohatého života

Rok 1867 bol pre zakladateľku a generálnu predstavenú Alfonzu Máriu ťažký. Začínal tým, že prinášal negatívne odpovede na zachovanie jednoty kongregácie od biskupov z Viedne, Šoprone a Würzburgu. Aj keď zakladateľka urobila všetko pre záchranu sestier a spoločenstiev, ktoré ona sama vyslala do týchto miest, aby pomáhali zachraňovať človeka s telom a dušou, predsa sa tieto spoločenstvá osamostatnili. Nesmierne ju to bolelo. Život v kongregácii musel napriek tomu pokračovať v danej realite: so stratou spoločenstiev a sestier v Nemecku, Rakúsku a Maďarsku. Nakoniec všetkým bolo ťažko: sestrám v osamostatnení, aj sestrám v pôvodnej kongregácii a nielen im. Ťažko to prežíval aj superior Reichard, ale najťažšie to prežívala matka Alfonza Mária. Táto skutočnosť bola pre ňu veľkým utrpením, ale zostávala pevná a bez zaváhania ďalej pokračovala v napĺňaní svojej úlohy. V horlivosti za Božie dielo ju to ani teraz nezbavilo odvahy. V jednom z listov z februára 1867 je možné vnímať duchovný proces jej vnútorného očisťovania, zavŕšený bolestným odpútaním sa, ku ktorému ju donútili udalosti osamostatnenia spoločenstiev a sestier. Táto skutočnosť ju učí vyhnúť sa podobným situáciám v budúcnosti. Pokračuje v korešpondencii s biskupmi a kňazmi, ktorí žiadajú sestry do svojich diecéz a farností. Naďalej zakladá spoločenstvá a posielala sestry, aby sa „dobré dielo“ šírilo...

Posledné svedectvá života

Matka Alfonza Mária za všetko, čo sa dialo, len ticho d'akovala dobrotivému Bohu, ktorý dovolí, aby na jednej strane jeho dielo trpelo oslabením a osamostatnením, čím sa vyskúšalo ako zlato v ohni a na druhej strane sa tomuto istému dielu dostáva pocty a ocenenia. Sestra Bonaventúra, verná a statočná predstavená domu v Darmstade v Nemecku, informuje zakladateľku o oficiálnom vyznamenaní, ktoré dostali ich spoločenstva za šľachetnú a obetavú službu počas vojny. Stále však platí: „Ako ohňa sa bojte márnej slávy!“, preto sestry Bonaventúre odpovedá: „*Čo sa týka ocenenia, drahá sestra Bonaventúra a milované spolusestry, hľadajte v každej vašej činnosti Božiu slávu a slávu svätej Cirkvi, spásu duší i vlastné zdokonalenie. Dávajte si pozor na to, čo prichádza zvonka. Hovorte si spolu s autorom Nasledovania Krista: 'Dnes sú za mňa, zajtra budú proti mne.' Chcem predovšetkým hľadať Boha a jemu sa páčiť, mať vždy pred očami svoju vlastnú biedu, aby som sa sama nevyvyšovala, a tým sa prestala páčiť Bohu, ktorému patrí všetka sláva.*“ „*Páčiť sa Bohu*“, toto je ustavičná starosť ešte mladej Alžbety, ktorú celé hodiny zamestnávala táto jediná myšlienka: Ako sa správať, aby som sa páčila Bohu?

V priebehu prvých mesiacov roka 1867 sa matka Alfonza Mária ešte snaží nadviazať styk so sestrami v Šoproni, avšak už nevládze odpovedať na pozvania tých sestier, ktoré ju prosia, aby za nimi prišla. Žiaľ, jej zdravotný stav jej to už neumožňuje. V máji sa matka Alfonza Mária cíti horšie, preto listom - ako vždy - oznamuje biskupovi Rässovi, že sa vzdiali z Niederbronnu do Singlingenu, aby si trochu odpočinula. Naozaj len trochu... Aj superiorovi Reichardovi sa zdravie zo dňa na deň zhoršuje, preto sa zdržuje tiež v spoločenstve Singlingen, kde okrem iného, ešte rediguje správy o kongregácii určené do Ríma, trasľavým písmom píše listy, v ktorých informuje o činnosti kongregácie a zakladateľky.

Posledné dni v Niederbronne

Aké boli skutočne dni v júli 1867 v Niederbronne? Bezpochyby náhly spád udalostí a intenzita prežívaných chvíľ už nedovoľovali vernej sestre Adele, sekretárke zakladateľky, pokračovať v písaní vzácneho denníka, kde by sme radi boli našli rozprávania o posledných dňoch matky Alfonzy Márie. Čas oddychu matky Alfonzy Márie na usadlosti v Singlingen trval naozaj len krátko. Prvého júna už bola naspäť v Niederbronne a navyše ostala pripútaná na lôžko. Mozgová horúčka ju umárala a nedávala nijakú nádej na vyzdravenie. Jej sily sa vyčerpali v ťažkých a namáhavých prácach, ktoré si vzala na seba v priebehu viac ako osemnástich rokov, aby zabezpečila rozvoj a prosperitu kongregácie. Nedokázala viac zápasit' s chorobou, ktorá ju zachvátila a už neopustila. Sestry ihneď upovedomili superiora Reicharda, v akom stave sa zakladateľka nachádza. On sa hneď bez váhania náhlil späť do Niederbronnu.

Tajuplné predpovede

Očítý svedok stretnutia týchto dvoch vzácných duší hovorí o okamihu tajuplných predpovedí. Matka Alfonza Mária superiorovi Reichardovi stručne oznámila, že ju predíde do večnosti. On bol na tento štýl reči zvyknutý, veď po celý život zapisoval jej vízie a extázy. Predsa sa pýtame: Na čo si Reichard v tej chvíli spomenul? V myšlienkach sa vrátil do detstva mladej Alžbety, keď mu diktovala svoju silnú duchovnú skúsenosť a možno aj proroctvo. Bol to deň Alžbetinho prvého svätého prijímania, keď sa v krstnej nevinnosti modlila: „*Ježišu, nechaj mi tohto kňaza navždy. Nechaj ho žiť tak dlho ako mňa. Ježišu, všakže vypočuješ moju prosbu.*“ A Boh ju vypočul. Farár Reichard ju ako spovedník, spoluzakladateľ a superior sprevádzal po celý jej pozemský život - štyridsaťštyri rokov ju viedol po strmej duchovnej ceste a tridsaťdeväť rokov jej udeľoval sviatosť zmierenia.

Nech je tomu akokoľvek, tajuplná predpoveď, vtedy mladej Alžbety, neskôr matky Alfonzy Márie sa naplní. Dňa 24. júla 1867 superior Ján Dávid Reichard po mozgovej porážke, vo veku 71 rokov, náhle zomiera. O dva dni, 26. júla, ho pochovávajú na cintoríne kongregácie v Niederbronne, ktorý on sám, v roku 1854, sestram posvätil.

Sestra Adela o tom píše: „*Sestry sa zišli vo veľkom počte, aby vzdali poslednú úctu a vďaka svojmu duchovnému otcovi, ktorý prijal pohotovo pozvanie do domu Nebeského Otca. Nebol čas na smútok. Vzápätí sa ponáhľali k svojej zomierajúcej matke a zakladateľke. Zakrátko aj ona prijala Pánovo pozvanie a nasledovala svojho duchovného vodcu. Žiadny ľudský jazyk nedokáže opísať bolesť plačúcich sestier počas týchto ôsmich dní odchodu do večnosti „otca a matky“. Ostali dvojnásobné siroty. Pán, ktorého úmysly sú vždy plné jeho nekonečnej milosrdnej lásky, rozhodol spojiť v jedinom slávnom víťazstve obidve duše, ktoré odovzdané do Božej vôle, verne spolupracovali na tom istom diele a pre neho aj trpeli.“*

Prišiel deň, 31. júl 1867 a bol posledný - popoludní matka Alfonza Mária ticho ukončila svoju púť na tejto zemi a odovzdala svoju šľachetnú dušu svojmu Božskému Ženíchovi, ktorého päťdesiattri rokov svojím plodným životom oslavovala a nesmierne milovala. Na sviatok svojho patróna, svätého Alfonza z Liguori, viac ako tristo sestier sprevádzalo drahú matku na dočasný odpočinok. Táto takmer súčasná smrť farára Reicharda a matky Alfonzy Márie nadobudla mimoriadne symbolický charakter. Ani jednému, ani druhému nebolo dané naposledy prehovoriť k osirelým sestram a bratom kongregácie, ktorí sa zhromaždili okolo ich smrteľného lôžka. Nevyslovili žiadne slová útechy ani rozlúčky. Neodovzdali žiadne posledné poverenia, odkazy a odporúčania..., lebo v platnosti bol duchovný odkaz i odporúčanie, ktoré im matka Alfonza Mária v živote často opakovala: „*Majte odvahu! Boh je s vami...*“ a On dodnes ostal s nami.

Božie dielo

Ľudskými slovami vyjadrené: Táto „dvojnásobná strata“ dopadla na sestry nečakane, akoby spoza chrbta, zovrela im pery a zastrela pohľad. Je tu však zreteľne vidieť pôsobenie Božej Prozreteľnosti v tom, že tieto dve vznešené a privilegované duše, ktoré spájali rovnaké túžby a snahy, rovnaká nezištná oddanosť, rovnaká hlboká a neochvejná dôvera v Boha, zavŕšili v rovnakom čase prácu na Bohom požehnanom diele, ktoré čelilo toľkým skúškam. Tí, ktorí žili v ich blízkosti a boli často svedkami ich ťažkej a namáhavej práce, spokojne konštatovali, že po celý život plnili Božiu vôľu a kráčali pod Božím pohľadom. Založené dielo, dnes už blahoslavenou Alfonzou Máriou za pomoci farára Jána Dávida Reicharda, je skutočne Božím, lebo trvá dodnes a ako každé Božie dielo má pokračovanie. A tak ani nimi založené dielo nestálo na ľuďoch, ale na Bohu. A On rozhodne našiel a nájde verných pokračovateľov.

Vráťme sa však ešte krátko do Niederbronne. Dňa 3. augusta 1867 sa sestra Mária Jozefa, novicmajsterka, obracia na biskupa Rassa a zveruje sa mu so svojím vnútorným utrpením a zmätkom, spôsobenými dvojnásobným zármutkom, ktorý doľahol na Niederbronn. S bolesťou v srdci mu píše: „*Dobrotivý Boh si práve od nás vyžiadal ešte aj druhú obeť: vzal nám našu matku, tú najlepšiu matku, ktorú sme milovali, a na ktorú sme boli naviazané. Aká veľká je moja bolesť. Tá, ktorá mi bola taká drahá, ktorú som nežne milovala, už tu nie je. Odišla do neba, aby dostala odmenu za svoje veľké čnosti. Bola to svätica, jedna veľká svätica. Počas osemnástich rokov, ktoré som strávila v jej blízkosti, som sa po celý čas mohla povzbudzovať jej čnosťami, jej dobrotivosťou, jej oddanosťou k nám a horlivosťou za dielo, ktoré jej Pán zveril.“*

Presvedčenie o svätosti matky Alfonzy Márie

Žiaľ nad stratou matky a otca nezasiahol iba sestry. K tomuto výkriku bolesti, hlavne nad stratou milovanej matky, sa pridáva aj laik, ktorý prežil s matkou Alfonzou Máriou v Niederbronne rozhodujúce chvíle svojho života a bol aj svedkom zázrakov. Bol to pán Louis de Cissey, ktorý zdieľal zármutok celého spoločenstva v Niederbronne. Obracia sa na sestru Adelindu takto: „Každý deň upieram oči na medailu, ktorú mi dala naša svätá matka a modlím sa za ňu i za vaše drahé rehoľné spoločenstvo. Milovaná matka už nepotrebuje naše modlitby, lebo je svätá. Mali by sme preto hneď teraz prosiť Boha, aby nám ráčil umožniť jej oslávenie Cirkvou, tak ako jej ho doprial v nebesiach. V tejto veci mi dovoľte pripomenúť Vám, o čom ste určite aj Vy sama presvedčená prinajmenšom tak ako ja, aké je dôležité zhromaždiť s čo najväčšou starostlivosťou všetko, čo môže zachovať vzácnu spomienku na čnosti našej drahej matky a na výnimočné milosti, ktoré jej Boh udelil.“

SANTA SUBITO!

„*Santo subito!*“ - toto zvolanie zaznelo bezprostredne po smrti, dnes už svätého, Jána Pavla II. Zvolanie – *Santa subito* – zaznelo aj po smrti blahoslavenej Alfonzy Márie. A to nielen z úst sestry Márie Jozefy, ktorá ju nazvala veľkou sväticou, ale aj z úst laika. Pán Louis de Cissey, odvolávajúc sa na vzťahy, ktoré nadviazal s matkou Alfonzou Máriou počas svojich návštev v Niederbronne, si dovoľil prejavit' pred diecéznym biskupom Štrasburgu mons. Andrejom Rässom svoje túžby a pocity, ktoré v týchto chvíľach prežíval slovami: „*Opovažujem sa dodať, že moja úbohá prosba sa spája so všetkými prosbami, ktoré dozaista v tejto chvíli musia k Vám prísť. A to, aby ste hneď teraz začali pripravovať všetky podklady, materiály a kroky, ktoré jedného dňa poslužia na blahorečenie svätej zakladateľky niederbronskej kongregácie. Ved' celý život tejto svätej zakladateľky bol tak obdivuhodne spojený s Bohom a jeho milosťami. Ona mu vždy naplno na nich odpovedala. Boli ste nielen duchovným vodcom matky Alfonzy Márie, ale aj skutočným inšpirátorom založenia Kongregácie dcér Božského Vykupiteľa a toto nesmierne dielo, na ktorom sa tak úžasne ukázala Božia milosť a požehnanie, bude naveky jedným zo slávnych činov Vášho episkopátu a jeho pýchou. Nič ho neovenčí viac než oslávenie matky Alfonzy Márie na oltári svätosti.*“ Bez toho, aby pán Louis de Cissey tušil, akú dôležitosť budú mať tieto jeho odvážne slová vyslovené pred cirkevnou autoritou, stal sa prvým „aktérom“ procesu blahorečenia matky Alfonzy Márie hneď v prvých augustových dňoch roku 1867 a jasne formuloval smelú túžbu po blahorečení zakladateľky matky Alfonzy Márie Eppingerovej.

Naplnenie tejto túžby sa stalo realitou 9. septembra 2018 – teda o 151 rokov neskôr. Prečo?

Pretože sila svedectva svätosti blahoslavenej Alfonzy Márie je dnes mohutným posolstvom nádeje pre jej sestry a jej laických členov na celom svete, ktorú majú prinášať každému, kto trpí akýmkoľvek spôsobom!

Blahoslavená Alfonza Mária, oroduj za nás!

Sr. Katarína Krištofová, SDR
postulátorka procesu svätorečenia